

Phần 2

Sáng thứ bảy, Olivia ngáp ngán ngáp dài khi chuông điện thoại reo tới lần thứ năm. Không còn nghi ngờ gì, cũng như các cuộc điện thoại khác, cuộc điện thoại này chắc chắn là kết quả của bài viết trong số báo phát hành sáng nay của lack Griffin. Anh chàng biên tập mới của *Bản tin vùng vịnh Cedar* có lý do để quyết định viết một bài báo về chị. Anh chạy tit "Không cho ly hôn" ngang mặt báo. Olivia thở dài; vậy là những điều không ngờ đã phá hỏng kỳ nghỉ cuối tuần của chị, và chị cảm thấy bực bội.

"A lô", Olivia cố tình trả lời bằng giọng bực tức. Chị chẳng có hứng thú nghe bất cứ ai bàn luận về phán quyết của mình, vì lẽ đó mà trong bốn cuộc điện thoại trước, chị đều nhanh chóng tìm ra cách kết thúc.

"A lô, mẹ à".

Là Justine, Olivia thở phào! Chị chờ điện thoại của con gái mình cả tuần nay rồi. "Con thế nào?". Trước kia họ thường xuyên nói chuyện với nhau nhưng bây giờ thì không. Justine đang hẹn hò một người đàn ông mà Olivia cho là mang nhiều tai tiếng, điều này khiến mối quan hệ giữa hai mẹ con trở nên căng thẳng. Justine luôn cố ý né tránh Olivia. Warren Saget là một nhà xây dựng bốn mươi tám tuổi - hơn cô bé hai mươi tuổi - một kẻ hay làm những phi vụ mờ ám. Sự khác biệt tuổi tác không làm Olivia bận tâm bằng chính bản thân anh ta.

"Mẹ có biết là sáng nay tên mẹ xuất hiện trên mặt báo không?". Justine hỏi.

Cứ như là chẳng ai để Olivia có cơ hội làm lỡ mất bài báo. Bắt đầu từ đầu năm, *Bản tin vùng vịnh Cedar* phát hành hai số một tuần và đây là số phát hành ngày thứ bảy đầu tiên. Olivia nghĩ Griffin nên phát hành một tuần một số vì rõ ràng anh ta không thể nào lấy đủ tin được. Anh dành cả cột báo để tường thuật lại cái ngày anh ngồi trong phòng xử án, lắng nghe những phán quyết của chị. Mặc dù không nhắc cụ thể đến tên vợ chồng nhà Randall, nhưng anh nhận xét rằng cách xử sự của Olivia trong vụ này xuất phát từ tình cảm chứ không phải là từ bất kỳ cuốn sách luật nào. Và anh hoan nghênh quyết định đó, anh cho rằng Olivia dũng cảm và độc đáo.

Olivia không phản đối lời khen của anh, nhưng chị không muốn người ta chú ý vào vụ xử đặc biệt này. Mặc dù khen ngợi Olivia, nhưng chắc chắn Griffin chẳng tử tế với những người trong ngành tòa án đến như vậy. Anh có vẻ thành kiến với các luật sư thẩm phán và không ngần ngại bày tỏ quan điểm của mình về chủ đề này.

Chỉ là Olivia may mắn khi Jack Griffin đã chọn đúng phiên tòa của chị ngày hôm đó. Chỉ là may mắn thôi mà, chị sửa lại.

"Có chuyện gì thế ạ?", Justin hỏi. "Ý con là rõ ràng Jack Griffin không mấy tôn trọng luật pháp nhưng ông ta lại có vẻ thích mẹ".

Olivia có thể thấy sự hứng thú trong giọng nói của cô con gái. "Mẹ còn chẳng biết người đàn ông này", chị thẳng thắn nói.

"Hay thật. Con lại cứ tưởng mẹ không chịu thua kém con".

"Không chịu thua kém về việc gì?".

"Về việc mẹ đã tìm cho mình một người đàn ông".

"Ôi trời ơi". Olivia rên rỉ.

"Vâng, dường như ông ta đã tự biến mình thành người bênh vực mẹ. Đặc biệt trong vụ 'Không cho ly hôn' ấy".

Olivia biết bản thân mình đã mạo hiểm khi đưa ra phán quyết cho vụ của vợ chồng Randall. Khi ngồi trên ghế thẩm phán, cô không được để tình cảm chi phối, nhưng chị biết chắc chắn, hai vợ chồng trẻ đó sẽ phạm sai lầm khủng khiếp nếu họ ly hôn. Chị chỉ đơn giản đặt ra một rào cản với hy vọng đủ để buộc họ phải đối mặt và xử lý vấn đề thay vì chạy trốn.

"Jack viết rằng mẹ không sợ đưa ra quyết định gây tranh cãi".

"Mẹ đã đọc bài báo của ông ta", Olivia cố nói để con gái mình không nhắc đến chuyện này nữa.

"Vậy là mẹ biết cả rồi à?"

Olivia thở dài. "Rất tiếc là thế". Và với hy vọng chuyển chủ đề cuộc nói chuyện, chị hỏi. "Trưa nay mẹ mời con đi ăn nhé? Lâu rồi mẹ con mình không ngồi với nhau". Justine có đến chỗ chị hôm Giáng sinh, nhưng con bé lại nhanh chóng đi ngay khi ăn xong bữa tối và mở quà. Olivia chẳng biết con bé đón năm mới ở đâu. Và rồi chị tự nhiên hiểu ra và ước giá mà mình chẳng biết: cô bé đã qua đêm với Warren Saget. "Bà và mẹ sẽ cùng ăn trưa. Sẽ rất tuyệt nếu con có thể tham gia".

"Xin lỗi mẹ, Warren và con đã có kế hoạch".

"Ôi". Đáng ra chị phải đoán ra chứ. Warren luôn theo sát Justine. Những ngày này hầu như con bé chẳng có thời gian rỗi. Điều đó khiến Olivia buồn và lo lắng, nhưng mỗi khi chị nhắc tới hay thậm chí chỉ nói bóng nói gió thôi, Justine đã có vẻ phòng thủ.

"Mẹ con mình sẽ sớm có dịp ngồi cùng nhau mà", cô bé hứa hẹn. "Con phải đi đây".

Olivia đang định gợi ý là hẹn một ngày nào đó và thời gian cụ thể nhưng chưa kịp nói gì thì điện thoại đã tắt ngấm.

Chị càu nhàu một mình. Sau khi viết xong danh sách những đồ cần mua, chị với lấy áo và ví. Bầu trời tháng Giêng xám xịt và ảm đạm. Khi Olivia khóa cửa trước và bước vào xe trời lát phát mưa - thật ra chỉ nặng hạt hơn sương một chút xíu mà thôi, Olivia rất yêu ngôi nhà mình, đó là một ngôi nhà đẹp đẽ trên đường

Lighthouse, mặt quay ra phía biển. Cách đó ba dặm có một ngọn hải đăng, nằm bên bờ vịnh, cảnh sắc tuyệt đẹp trông rất nên thơ. Chỉ tiếc, đứng từ chỗ nhà chị không thể nhìn thấy nó.

Olivia đến cửa hàng giặt lấy đồ, đi trả sách ở thư viện rồi rẽ vào Safeway, nơi chị vẫn đi mua sắm hàng tuần. May quá, chị đều đến sớm nên tránh được cảnh đông người mua sắm vào sáng thứ bảy. Hy vọng chị kịp xong mọi việc trước giờ ăn trưa với mẹ, và ước gì Justine cũng xum vầy với mình. Olivia đến đây các mặt hàng nông sản. Chị đang tần ngần suy nghĩ xem liệu rau diếp có đáng bán với giá cao thế không.

"Thảm phán Lockhart. Không ngờ lại gặp cô ở đây". Một giọng đàn ông trầm ấm đầy thân thiện cất lên đột ngột.

Olivia quay lại thì thấy người đàn ông đã làm chị khổ sở sáng nay. Chị nhận ra khuôn mặt này từ hôm ở phòng xử - người đàn ông ngồi ngay hàng ghế đầu, tay khư khư quyền sở và cái bút. "Vâng, ông là Jack Griffin?".

"Tôi không nghĩ là chúng ta lại thích giới thiệu một cách trịnh trọng". Griffin khẽ nheo mắt mỉm cười.

Chị nhún vai tỏ vẻ bất lực. "Tin tôi đi, ông Griffin, sau bài báo sáng nay, tôi đã biết ông là ai".

Griffin cao bằng Olivia, và cũng trạc tuổi chị, tức là vào khoảng hơn năm mươi, mái tóc sẫm màu đang ngả dần sang muối tiêu, râu cạo nhẵn nhụi. Anh không đẹp trai nổi bật đến mức khiến người đối diện phải choáng ngợp, nhưng chị nhận thấy ở anh có một vẻ gì đó rất quyến rũ. Nụ cười của anh thường trực trên môi và cái nhìn của anh chân thật, thẳng thắn. Ngoài ra trông anh hơi lồi thồi trong chiếc áo mưa và Olivia nhận thấy áo sơ mi của anh rất bình thường, hai cúc trên cùng chẳng thềm cài.

"Tôi có đáng bị phê bình không?". Jack hỏi và mỉm một nụ cười lấy lòng.

Olivia chẳng biết trả lời thế nào. Chị thấy khó chịu với anh ta nhưng cũng chẳng đại gì mà để anh ta biết, "Tôi đoán anh chỉ đang đi tác nghiệp", chị làm bầm và nhặt một túi tiêu xanh cho vào xe của mình. Loại tiêu hồng rẻ hơn, nhưng chị thích tiêu xanh và cảm thấy mình xứng đáng được dùng loại đó. Đặc biệt, sau buổi sáng hôm nay, chị càng cảm thấy mình đáng được đối đãi tử tế. Tiêu xanh tốt cho chị hơn nhiều so với kem bơ hồ đào.

Chị bắt đầu đẩy xe đi, nhưng Jack ngăn lại.

"Có quán cà-phê ngay bên cạnh. Chúng ta nói chuyện nhé?".

Olivia lắc đầu. "Xin lỗi, tôi đang bận".

Jack đi theo trong lúc Olivia lựa chọn đậu xanh tươi. "Có thể là tôi tưởng tượng ra, nhưng cô không muốn thấy cặp vợ chồng đó ly dị đúng không?"

“Tôi không bàn luận về các vụ xử của tôi bên ngoài phòng xử án”, Olivia nghiêm khắc nhắc nhở anh.

“Hoàn toàn tự nhiên thôi mà”, anh vừa tiếp tục sóng bước bên chị vừa nói bằng giọng dễ nghe. “Đó là lý do cá nhân phải không?”

Mất kiên nhẫn, Olivia quay lại và nhìn Griffin chăm chăm như thể chị đang bị buộc phải trả lời trước một phóng viên lỳ lợm.

Anh đã khiến vụ xử án này của chị có vẻ giống như một sự vi phạm trong giới chuyên môn. Khi thật, chị có làm gì sai đâu. Chị làm thế vì mong muốn những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với họ, và chị vẫn làm đúng theo luật pháp.

“Cô từng mất một đứa con phải không?”, Jack nhấn mạnh.

“Anh đang thu thập thông tin về tôi cho bài báo tiếp theo đây à, anh Griffin?”, Olivia lạnh lùng hỏi.

“Không - và hãy gọi tôi là Jack”. Anh giơ cả hai tay lên như để trấn an chị, Olivia đoán vậy. “Không đâu”.

“Tôi cũng suýt mất một đứa con trai”, Jack nói.

“Anh có thường quấy rối những người đang thích làm việc của riêng họ không, hay tôi là trường hợp đặc biệt?”

“Cô là trường hợp đặc biệt”, Jack trả lời ngay. “Tôi nhận ra điều đó khi nghe cô đưa ra phán quyết trong vụ vợ chồng nhà Randall. Cô biết không, cô đã đúng. Mọi người trong phòng xử đó đều có thể thấy rằng cặp vợ chồng ấy chẳng việc gì phải ly hôn. Sao cô lại can đảm thế?”

“Như tôi đã nói, tôi không muốn bàn luận về các vụ xử án của tôi”.

“Nhưng cô có thể dùng với tôi một tách cà-phê không?”. Jack không biện hộ, không kích động nhưng ở anh có sự dễ chịu bắt đầu khiến Olivia dễ ý. Anh hài hước và có phần hơi tinh nghịch. Chị đầu hàng. Có thể nói chuyện sẽ không làm tổn thương đến ai.

“Được rồi”, chị đồng ý, đoạn liếc nhìn xuống xe của mình và tự hỏi liệu phải mất bao lâu nữa mới mua xong.

“Ba mươi phút nữa nhé”, anh gợi ý và mỉm cười chiến thắng, “Tôi sẽ đợi cô ở đó”.

Nói xong, anh bước đi. Olivia không thể kiềm chế được, chị thấy tò mò trước người đàn ông và trước lời thú nhận của anh ta về việc suýt bị mất con. Có lẽ họ có nhiều điểm chung chẳng.

Hai mươi lăm phút sau, Olivia đã xếp xong đồ vào cốp xe. Chị bước vào quán cà-phê "Java và Juice" ngay bên cạnh khu mua sắm Safeway. Quả nhiên, Jack đang ngồi chờ chị, hai tay anh bao quanh cốc cà-phê bốc hơi nghi ngút. Anh ngồi ở cái bàn tròn cạnh cửa sổ và khi Olivia tiến đến, anh đứng dậy. Đó là

một cử chỉ nhỏ, chỉ đứng dậy thôi, nhưng nó là biểu hiện của một thái độ ân cần và tôn trọng. Cử chỉ trang nhã đó khiến Olivia cảm thấy hiểu anh hơn cả những hành động và lời nói của anh. Chị ngồi xuống chiếc ghế đối diện Jack vẫy tay gọi người phục vụ Olivia gọi cà-phê và một phút sau, một tách sứ dày đã được đặt trước mặt chị.

Jack đợi cho đến khi người phục vụ đi rồi mới nói. "Tôi chỉ muốn cô hiểu ý tôi - tôi ngưỡng mộ hành động của cô tuần trước. Không dễ chút nào đâu". Olivia định nhắc lại rằng chị không thể bàn luận về những vụ xử ở tòa của mình, nhưng Jack ngăn chị lại và lắc đầu. "Tôi biết. Tôi biết rồi. Nhưng theo tôi, cô đã có một quyết định sáng suốt và tôi không thể bỏ qua điều đó".

Olivia sẽ thích hơn nếu Jack không phơi những ý kiến của mình lên mặt báo để cho cả thị trấn bàn bạc. Tuy nhiên, chị chẳng thể nói gì hay làm gì để thay đổi những điều người ta đã đọc được sáng nay.

"Anh ở vịnh Cedar bao lâu rồi?", chị hỏi.

"Ba tháng", anh trả lời. "Cô cô tình muốn đánh trống lảng phải không?".

Olivia cười. "Chắc chắn rồi", chị đáp. "Vậy anh có một cậu con trai à?".

"Eric. Nó hai mươi sáu tuổi và sống ở Seattle. Lúc lên mười tuổi, các bác sĩ chẩn đoán nó bị một bệnh ung thư xương dạng hiếm. Chẳng ai nghĩ là nó sống được...". Mặt anh sạm lại trước ký ức buồn.

"Nhưng cháu vẫn sống", Olivia tiếp lời anh.

Jack gật đầu. "Nó vẫn sống và mạnh khỏe, tôi rất lấy làm mừng vì điều đó". Anh tiếp tục kể rằng Eric làm việc cho hãng Microsoft và đang làm việc rất tốt. Bất chợt, Olivia nhìn xuống ngón tay đeo nhẫn của anh. Jack chỉ nhắc đến con trai chứ không nhắc đến vợ anh.

Rõ ràng anh không để ý thấy cái liếc rất nhanh của chị. "Eric đã sống sót dù mắc bệnh ung thư", anh nói, "nhưng thật không may, cuộc hôn nhân của tôi thì không".

Vậy là anh đã hiểu ở một mức độ khá chi tiết về những gì đã xảy ra trong cuộc đời chị. "Tôi rất tiếc".

Anh nhún vai. "Cách đây lâu lắm rồi. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, và tôi cũng vậy. Cô cũng ly hôn rồi à?"

Mặc dù anh hỏi, nhưng Olivia hiểu rằng anh đã thừa biết câu trả lời.

"Cách đây mười lăm năm".

Sau đó câu chuyện diễn ra chân tình, Olivia thậm chí chưa kịp nhận ra điều đó thì đã phải về để đi ăn trưa với mẹ. Với lấy chiếc ví, chị đứng dậy và đưa tay ra cho Jack.

"Tôi rất vui được biết anh".

Anh đứng dậy, để tay người phụ nữ trong lòng bàn tay mình. "Cả tôi cũng vậy, Olivia".

Anh xiết nhẹ những ngón tay chị như thể giữa họ đã có một mối quan hệ sâu sắc. Hôm nay, trước lúc họ gặp nhau, Olivia còn rất tức giận, nhưng Jack đã tìm cách hạ hỏa cho chị. Lúc bước ra cửa, Olivia cảm thấy mình đã có một người bạn. Chị cảm thấy rất rõ ràng Jack Griffin không phải là một người đàn ông bình thường. Và chị biết mình sẽ không sai lầm mà đánh giá thấp anh.

Ian Randall ngồi trong xe bên ngoài khu chung cư vợ anh ở, nghĩ về những gì sẽ phải đối mặt. Thảm phán đã kết luận rằng sẽ không hủy bỏ thỏa thuận đó. Giờ thì sao đây? Cecilia là người muốn ly hôn. Cô cũng là người đầu tiên thuê luật sư. Khi thật cô đã nhét ý tưởng ngốc nghếch đó vào anh. Cô muốn thoát ra. Được thôi. Nếu cô không muốn ở bên anh nữa, thì anh sẽ chẳng việc gì phải cố làm chồng của cô. Nhưng giờ đây muốn chấm dứt cuộc hôn nhân này cũng không xong nổi. Tất cả chỉ vì họ đã làm một bản thỏa thuận nhằm bảo vệ những lời ước hẹn khi cưới nhau. Phải quyết định thôi. Chẳng chờ đợi thêm làm gì nữa. Anh ra khỏi xe và chậm chậm đi vào khu nhà, tiến đến căn hộ tầng một nơi họ từng chung sống.

Ian thấy bực mình khi anh phải bấm chuông nơi từng là nhà của mình. Sau khi ly thân, anh đã phải chuyển đi. May mà bạn anh, Andrew Lackey đã cho Ian để một số đồ ở nhà anh ta. Anh cố nuốt giận. Thả tay ra khỏi núm chuông, anh lùi lại một bước và so vai. Anh dồn nén cảm xúc theo cách đã từng được dạy trong các khóa huấn luyện cơ bản. Anh không muốn để Cecilia nhận thấy bất kỳ suy nghĩ hay cảm xúc nào của mình.

Vợ anh mở cửa, cô nhíu mày khi nhìn thấy anh đang đứng đó.

"Anh nghĩ chúng ta nên đi đến một quyết định", Ian nói bằng giọng dứt khoát. Mặc dù đã nhiều lần tự nhủ rằng không nên để cô thấy mình xúc động, nhưng anh vẫn không thể. Anh không thể đứng cùng cô trong căn phòng mà lại quên cảm giác họ từng làm tình với nhau thế nào hay cảm giác khi đưa con đầu tiên của họ dần lớn lên trong bụng cô. Anh cũng không thể quên được nỗi đau đớn khi đứng bên mộ con mà chưa từng một lần được bé Allison hay âu yếm nói với con bé rằng anh yêu nó đến nhường nào.

Cecilia giữ cửa mở. "Được thôi".

Giọng cô không giấu nổi vẻ ngạt ngừng. Ian theo cô vào trong căn phòng khách và ngồi xuống rìa ghế sofa. Họ đã mua bộ ghế này sau đám cưới. Ian đã không cho Cecilia cùng khiêng nó vì lúc đó cô đã có thai được ba tháng. Bộ ghế cũ này chứng kiến nhiều kỷ niệm vui buồn giống hết cuộc hôn nhân ngắn ngủi của anh.

Cecilia ngồi khoanh tay đối diện với anh, khuôn mặt cô lạnh lùng.

"Anh phải nói với em rằng thảm phán quyết của thảm phán thật sự đã gây sốc", anh mở đầu câu chuyện.

“Luật sư của em bảo rằng chúng ta có thể kháng cáo”.

“Ồ, chắc chắn rồi”. Ian bực bội lắm lắm. “Và tiêu phí một khoản năm hay sáu trăm đô la lệ phí nữa. Anh chẳng có ngân ấy tiền mà đốt, và em chắc cũng vậy”.

“Anh nói thế là vì anh không biết tình trạng tài chính của em”. Cecilia đốp lại.

Cuộc nói chuyện nào của họ cũng bắt đầu như vậy đấy. Ban đầu họ rất trịnh trọng, gần như quá lịch sự, nhưng cứ vừa tranh luận là mọi thứ lại bùng nổ không thể kiểm soát. Đạo này, hay ít nhất là từ khi Allison Marie được sinh ra - rồi mất đi, dường như họ càng dễ dàng trở nên giận dữ. Ian thờ dài với cảm giác vô vọng. Với tình trạng như hiện nay, khó mà tin rằng họ từng là vợ chồng đầu gối tay ấp.

Ian nhớ tới một thời họ từng có cuộc sống yêu đương cực kỳ hạnh phúc và hòa hợp. Hai người chẳng mấy khi không được hài lòng trên giường. Nhưng đó là trước kia...

“Chúng ta có thể làm như luật sư của em đã gợi ý”.

“Và đó là gì vậy?” Ian không hề có ý định nghe theo lời khuyên của Allan Harris. Người đàn ông đó chỉ nói theo ý thích của vợ anh chứ không phải anh.

“Allan gợi ý rằng chúng ta hãy làm theo lời thẩm phán đã nói và đưa những bất đồng của chúng ta ra Trung tâm giải quyết tranh chấp”.

Ian nhớ là thẩm phán Lockhart đã nhận xét và anh nhớ phản ứng của chính anh lúc đó. "Chính xác thì như thế để làm gì nhỉ?", anh hỏi và cố để tìm ra câu trả lời có vẻ hợp lý.

“Vâng, em không thể nói chắc chắn, nhưng em nghĩ mỗi chúng ta nên đưa quan điểm của mình ra trước một bên thứ ba không thiên vị”.

“Chi phí sẽ mất bao nhiêu?”

“Mọi thứ đều bị anh quy ra tiền hết à?”. Cecilia hỏi.

“Đúng, thực tế là như vậy”. Vụ ly dị đã khiến anh mất khá nhiều tiền. Anh không phải là người muốn ly hôn trước, anh khẳng khẳng tự nhắc mình thế. Sau khi Allison chết, họ đã cãi nhau rất nhiều nhưng anh chẳng thể ngờ là nó lại dẫn đến tình trạng này.

Cecilia chưa bao giờ thông cảm vì việc anh không thể về để kịp thời an ủi và chia sẻ nỗi đau, mặc dù anh đã cố giải thích nhiều lần. Mãi đến khi kết thúc chuyến đi, anh mới nhận được “bức điện gia đình” của cô. Viên sỹ quan đã giữ lại thông tin về đứa con mới sinh của anh và cái chết của cô bé vì lý do không có chuyên bay nhân đạo nào và vì chẳng có cách nào để liên lạc với Cecilia. Cuối cùng khi về đến căn cứ, anh cũng chẳng có cơ hội để hiểu sự thực về nỗi mất mát lớn lao của họ. Vợ anh nhìn anh căm phẫn. “Anh còn gợi ý nào

không?”, cô cao giọng hỏi khiến anh phải nghiêng răng lại. Cô biết, anh rất ghét khi cô nói với anh như thể anh còn là một cậu học sinh.

“Sự thật là anh có một đề nghị”, anh nói và đứng lên.

“Tốt, em có thể chờ để nghe”. Cecilia khoanh tay dần dỗi.

“Anh nói đơn giản là chúng ta cứ sống cuộc sống của chúng ta”.

Cecilia cau mày, "Thế là có ý gì?"

“Em có ý định tái hôn không?”.

“Em... em không biết. Có thể một ngày nào đó”.

Về phần mình, Ian hiểu rất rõ. Anh sẽ chẳng bao giờ gắn bó đời sống tinh thần với bất cứ một người phụ nữ nào nữa, “Anh thì không. Anh đã cưới, đã có em, đã có đủ cả mớ lộn xộn này rồi”.

“Để em xem liệu có thể hiểu những gì anh đang nói không”.

Cecilia cũng đứng dậy và bắt đầu bước qua bước lại trong căn phòng nhỏ ngay trước mắt anh. Anh thoáng thấy làn hương thơm từ nước hoa cô dùng và tất cả những gì anh có thể làm chỉ là nhắm mắt lại và hít hà mùi hương đó. Anh rất bực vì cô vẫn còn sức cảm dỗ để làm anh yếu đuối, để anh thêm muốn...

“Chắc chắn là em hiểu, anh đảm bảo như thế”. Ian cố tình mỉa mai vì lúc này anh đang tức giận. Anh không thể ở gần Cecilia mà không cảm thấy oán giận. Không phải là giận cô mà là giận chính mình vì những cảm xúc đang cứ trào dâng lên trong lòng.

Cecilia tăng lên thái độ của anh. “Anh đang gợi ý là chúng ta không ly dị phải không?”.

“Đại loại thế”. Ian không muốn cô cho rằng anh đang tìm kiếm giải pháp hòa giải. Như thế không ổn. Anh thừa biết điều đó. Những tháng sau cái chết của Allison, cả hai đều cố thoát khỏi tình trạng đau đớn mà không được.

“Đại loại thế?”, cô nhắc lại rồi đưa tay về phía anh. "Hãy nói thêm, ý tưởng này của anh làm em chưa hiểu".

“Chúng ta có thể giả vờ rằng chúng ta đã ly hôn”.

“Giả vờ?”. Cecilia chẳng buồn giấu nổi tức giận. “Đó là ý tưởng ngốc nghếch nhất mà em từng nghe thấy. Giả vờ”, cô nhắc lại và lắc đầu. “Anh cho rằng chúng ta có thể lờ đi toàn bộ những vấn đề của chúng ta và giả vờ là chúng không tồn tại chắc”.

Anh theo dõi thái độ của Cecilia. Cô có vẻ không tin những lời anh đang nói và cho rằng anh đang muốn né tránh vụ ly hôn này.

“Anh luôn trốn tránh mọi rắc rối bằng cách giả vờ như nó chưa bao giờ xảy ra”, cô đau đớn thốt lên.

“Anh có thể có nhiều nhược điểm nhưng vô trách nhiệm thì không. Ngành Hải quân còn tin tưởng anh với cả con tàu ngầm hạt nhân trị giá nhiều triệu đô la - điều đó không chứng tỏ anh là một người đáng tin cậy sao? Khi thật, anh được đào tạo để đáp ứng mọi nghĩa vụ, để biết giữ lời cơ mà.

“Nếu anh cố tình trốn tránh trách nhiệm, anh đã chẳng bao giờ cưới em”. Vừa thốt ra lời, Ian biết ngay anh đã phạm sai lầm.

Cecilia lượn qua lượn lại trong phòng. "Em không bao giờ muốn anh cưới em vì Allison! Chúng mình đã rất hạnh phúc...". Cô rơm rớm nước mắt và bắt chợt nhìn đi chỗ khác. “Em không cần anh...”.

“Ồ! Em vẫn cần, chí ít là về mặt sức khỏe mà ngành hải quân đem lại cho anh, vợ con anh vẫn cần anh chứ”.

"Anh sẽ chẳng bao giờ cưới em nếu không phải vì em mang thai".

"Không đúng".

Cô gạt những sợi tóc vương trên khuôn mặt. “Em không thể tin được. Em ngốc quá”.

“Em!”, Ian gào lên. Rõ ràng, Cecilia nghĩ rằng cô là người duy nhất hối tiếc. Anh cũng hối hận chứ và cả hai người đều thế.

“Allison và em đã...”, cô ngập ngừng rồi bỗng nín lặng.

“Chúng ta...”.

“Allison cũng là con gái của anh, và anh không sao kể xiết cho em biết hết được về cảm xúc của anh. Đừng nhồi vào đầu anh hay xem nhẹ tình cảm của anh đối với con. Chỉ vì anh không ở đây khi con ra đời, điều đó không có nghĩa là anh không quan tâm và không đau đớn khi con đã mất. Vì tình yêu Chúa, lúc em trở dạ, anh đang ở dưới núi băng. Anh thậm chí không biết cho đến khi...”.

“Giờ thì anh trách cứ em đi”. Cô giơ tay lên che miệng để kiềm chế cảm xúc. Chẳng hay ho gì nếu nói chuyện tiếp. Tệ thật, anh đã cố đã cố gắng nhưng chẳng đi đến đâu. Anh không thể tìm được điểm chung với cô. Anh lao ra khỏi căn hộ để bớt khổ sở. Cánh cửa đập mạnh phía sau lưng và anh không biết là do mình đóng hay Cecilia nữa.

Ian giận dữ bước ra khỏi ngôi nhà và ngồi vào xe. Với tình trạng như lúc này, Ian nhận thấy mình không nên lái xe, nhưng anh không định ngồi bên ngoài căn nhà vì như thế Cecilia có thể nghĩ rằng anh ngồi đó chờ cô.

Anh nổ máy và bắt đầu lái xe. Lốp xe quay tít khi anh rú gai làm cháy cả lốp cao su. Mới đi chưa được một phần tư dặm thì anh nhìn thấy đèn tín hiệu xanh đỏ của một chiếc xe cảnh sát đang nháy sau lưng mình.

Cảnh sát. Khi thật. Anh kiềm chế và hạ cửa sổ xe xuống. Khi viên cảnh sát đến chỗ anh, Ian đã lấy giấy phép lái xe quân đội của mình ra khỏi ví.

“Chào ngài”, anh nói và ngạc nhiên khi thấy mình diễn rất tốt.

“Anh hơi vội phải không?”, viên cảnh sát hỏi. Anh ta tầm tuổi trung niên, điệu bộ cứng nhắc và mái tóc cắt ngắn. Những điều đó nói lên rằng anh ta đã từng ở trong quân đội, và nó đồng nghĩa với việc anh ta sẽ không thích bất cứ một sai phạm nào - dù rất nhỏ.

“Vội à?”. Ian nhắc lại và cố thư giãn. “Không hẳn”.

“Anh đang lái xe nhanh trong khu vực chỉ được lái hai mươi-dặm-một-giờ”. Viên cảnh sát nhìn xuống tấm giấy phép lái xe rồi bắt đầu viết một tấm phiếu, rõ ràng là chẳng thấy ấn tượng gì trước việc Ian là quân nhân. Như thế là Ian sẽ không có cơ hội nói chuyện với anh ta để tìm cách thoát khỏi vụ này. Anh tính vội xem tấm phiếu này sẽ làm anh tốn bao nhiêu.

Cảm ơn, Cecilia, anh cay đắng nghĩ. Cái giá của cuộc hôn nhân ngày càng tăng lên.

Grace Sherman và Olivia Lockhart là bạn thân của nhau gần như suốt cuộc đời họ. Họ gặp nhau từ hồi lớp bảy, đó là khi học sinh cả trường tiểu học Nam Ridge và Mariner's Glen đều bước vào trường phổ thông cơ sở Colchester. Grace là phù dâu trong đám cưới của Olivia khi chị lấy Stanley Lockhart ngay sau khi tốt nghiệp đại học. Và Grace cũng trở thành mẹ đỡ đầu của James, con trai út Olivia.

Mùa hè ngay sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, Grace lấy Daniel Sherman và họ nhanh chóng có hai cô con gái. Khi Kelly, con út của chị lên sáu, Grace đã đi học trở lại và lấy được tấm bằng cử nhân Khoa học thư viện. Sau đó, chị bắt đầu làm việc cho thư viện vịnh Cedar và trong vòng mười năm, chị được thăng chức thành thủ thư trưởng. Thậm chí ngay cả khi Olivia đang học trường danh giá nhất dành cho con gái ở Oregon và Grace thì đang là một bà mẹ ở nhà với hai đứa con nhỏ, họ vẫn rất thân với nhau. Họ đã luôn như thế. Vì cuộc sống bận rộn, họ đã tạo ra những thói quen để duy trì tình bạn. Mỗi tháng, họ đi ăn cùng nhau một lần. Và tối thứ tư tuần nào cũng vậy, cứ bảy giờ là họ lại gặp nhau ở lớp tập thể dục thẩm mỹ.

Grace đứng đợi bạn ở bãi đỗ xe sáng đèn. Khi rời khỏi nhà, chị không cảm thấy dễ chịu chút nào. Trong chị đang tràn đầy cảm xúc. Về thể xác, chị cảm thấy mệt mỏi, chị bị tăng cân và chị đã không còn kinh nguyệt nữa để mà đổ lỗi cho việc tăng cân ấy. Đã nhiều năm, chị cố gắng giữ số cân như thời còn đi học, nhưng trong vòng năm năm qua, chị không còn giữ được vóc dáng như ngày xưa nữa. Dù chị có cố gắng đến thế nào đi nữa vẫn không hạn chế được việc tăng cân đáng nguyên rủa ấy. Chị cũng chẳng hài lòng với những đặc điểm ngoại hình khác của mình. Nhất là mái tóc muối tiêu đã trở nên luộm thuộm, phờ phạc.

Nghĩ lại, có lẽ chị đã thờ ơ với chính cuộc sống của mình bởi những thói quen nguy hiểm. Chị cần thay đổi - mặc dù không tin là sẽ có nhiều khác biệt.

Về mặt tình cảm, chị cũng không cảm thấy khá hơn. Sau ba mươi lăm năm chung sống, chị hiểu chồng mình như hiểu chính bản thân vậy. Có điều gì đó đang làm Dan khổ sở nhưng khi chị nhẹ nhàng hỏi anh về chuyện đó anh sẽ gằm lên và họ lại cãi nhau. Anh làm tình cảm của chị bị tổn thương ghê gớm và Grace chạy trốn mà chẳng dám đối đầu với vấn đề nữa. Dan làm nghề đốn gỗ hầu như trong suốt cuộc hôn nhân của họ. Khi ngành này gặp khó khăn, anh làm việc cho một người làm dịch vụ xén cây. Công việc này không ổn định và chẳng ai trong số họ thích nó, và họ luôn phải cố gắng xoay sở với số thu nhập của chị hoặc từ một khoản làm thêm nào đó. Hầu như họ chẳng bao giờ có chút tiền nào dư giả, nhưng với Grace thì điều đó chẳng hề hấn gì. Chị có chồng, có con, có bạn bè và có một mái che tươm tất trên đầu mình.

Chị nhìn Olivia lùi chiếc xe màu xanh sẫm vào chỗ đỗ và ra khỏi xe, tay cầm chiếc túi đựng đồ tập Grace hỏi. “Thế nào, cảm thấy là người nổi tiếng thế nào?”

“Cậu biết không?”. Olivia phàn nàn khi cùng Grace bước vào tòa nhà. Chị giữ cửa mở cho bạn. “Tớ chỉ thấy khổ sở vì bài báo ngốc nghếch đó”. Grace mỉm cười khi thấy má bạn mình đỏ ửng.

“Tớ để anh ta hiểu thêm một chút về tớ”. Olivia lầm bầm lúc họ đi qua một nhóm thanh niên về phía bể bơi. Vào trong phòng thay đồ, họ để túi lên ghế, cởi áo và thay giày. Grace để một chân lên cạnh ghế và buộc dây giày. “Cậu gặp Griffin à? Khi nào?”

“Hôm thứ bảy”.

Grace rướn lông mày. Chị thấy thích thú khi Olivia kể chi tiết câu chuyện. “Ở đâu?”

“Trong thị trấn”.

“Này, rồi thế nào nữa?”.

“Rồi à? Chẳng có gì”, bạn chị đáp. “Tớ chỉ tình cờ gặp Jack ở Safeway và bọn tớ... tán gẫu với nhau một chút”.

“Sao tớ lại có cảm giác là cậu giấu tư điều gì đó?”.

Olivia quần ruy băng chặn mồ hôi quanh trán.

“Tin tớ đi, không còn gì nữa đâu”.

“Tin cậu à?”. Grace nhắc lại rồi đi theo chị ra khỏi phòng thay đồ vào khu phòng tập.

Grace và Olivia phải dừng bước vài lần để tránh đường cho những người qua lại. “Cậu có bao giờ để ý rằng mọi người hay bảo cậu tin họ trong khi có thể chính họ lại đang cảm thấy không nên tin vào mình không?”

Olivia ngừng lại rồi bắt đầu bài khởi động. “Tớ không để ý, nhưng cậu nói đúng”. Chị đặt chân lên thanh ngang và cúi xuống để trán chạm vào mắt cá chân.

Grace tựa vào thanh chắn và ghen tị với độ mềm dẻo của bạn mình. Cơ thể chị không thể mềm mại thế được. “Cậu có biết là mọi người bàn về bài báo đó cả tuần nay không?”.

“Tuyệt”.

Không để ý đến thái độ châm biếm của bạn, Grace tiếp tục, giọng mềm mại. "Thực ra thì da số là liên quan đến lack Griffin".

Olivia ngẩng đầu lên. "Có gì thú vị không?"

Grace nhún vai rồi nới lỏng vòng bụng quần soóc. “Ồ, vài chuyện”.

“Ví dụ?”.

Grace không để Olivia dễ dàng khai thác thế. Chị nhớ ra rằng, Olivia chưa bao giờ bày tỏ sự tò mò và thích thú đến thế trước người đàn ông nào kể từ khi ly dị. Có lúc, Grace cảm thấy rằng bạn mình đang "tuân theo luật", như lời mọi người vẫn nói. Một nhận xét chính xác, chị luôn nghĩ thế "Cậu muốn biết thật chứ?"

Xem chừng Olivia cần suy nghĩ nhiều về câu hỏi này. “Thôi - quên nó đi”. Nhưng hít một hơi, Olivia lại thay đổi. “Được rồi. Tớ tò mò đấy. Cậu nghe thấy gì”.

“Anh ta chuyển đến vịnh Cedar cách đây ba tháng”.

“Tin cũ rồi”, Olivia lẩm bẩm "Không lẽ cậu chỉ biết có thế.. ".

"Từ khu vực Spokane".

Dường như đây là thông tin Olivia không biết.

“Có gốc làm báo?”.

“Ừ, từ một tờ báo có số phát hành gấp mười lần tờ Bản tin vùng vịnh Cedar”, Grace không phải là người hay buôn chuyện nhưng chị cũng muốn biết về Jack từ khi chị đọc mục đầu tiên trên số ra thứ bảy của anh. Chỉ thích những gì anh bày tỏ trên mặt báo và rõ ràng là anh ủng hộ Olivia. Chị đã gặp anh ở cuộc gặp mặt của Phòng Thương mại ngay sau khi anh chuyển đến vịnh Cedar, nhưng hôm đó chị lại chẳng có một chút ấn tượng nào hết.

“Tại sao một người đàn ông lại từ bỏ công việc ở một tờ báo danh tiếng để chuyển đến một thị trấn nhỏ như vịnh Cedar nhỉ?”, Grace hỏi Olivia.

Bạn chị nhún vai. “Tớ cũng chỉ đoán già đoán non như cậu. Có lẽ anh ta muốn ở gần con trai mình hơn”.

“Anh ta có con trai à?”. Những người Olivia từng nói chuyện chẳng ai biết điều đó.

“Eric. Cậu ta sống ở Seattle”.

Thú vị thật. Nhưng Grace chưa kịp nói gì thêm thì huấn luyện viên Shannon Devlin đã bước vào phòng và vỗ tay để tập hợp các học viên.

“Tin tốt đi. Thay đổi công việc thế này chắc chắn là để chạy trốn điều gì đó”.

“Tin cậu!”

“Ừ tin tốt”, Grace nói đùa.

Olivia cười và đặt tay lên hông rồi xoay eo, sau đó cúi sâu xuống trong khi Shannon hướng dẫn cả lớp bài khởi động. “Cậu đã quanh quẩn với những bí mật của thư viện quá lâu rồi”. Chị thì thầm khi họ đứng trước gương.

Huấn luyện viên Shannon đang ở tuổi hai mươi. Đó là một chị gái xinh đẹp, thon thả, cơ thể không hề có một chút mỡ thừa nào. Cơ thể mình cũng từng thon thả và đẹp hoàn mỹ trước khi có hai con, Grace tự nhủ. Tiếng nhạc tưởng chừng như không thể to hơn được nữa khiến chị tập mạnh mẽ hơn. Chị vừa thích, vừa ghét lớp học này. Nếu không vì Olivia, có lẽ chị đã bỏ hàng chục lần rồi. Nhưng Grace cũng cần lớp học này để hít thở và kéo căng cơ thể. Mặc dù mỗi cơ chị vẫn không ngại tập phần ngồi xuống đứng lên hoặc những bài tập tương tự, nhưng chị không thích những bài tập nhảy nhót theo thói quen của Shannon.

Bước lùi, sang trái, qua phải... Olivia dường như không bao giờ gặp trở ngại với những động tác phức tạp; ngược lại, Grace thì thấy chúng thật khó khăn đối với mình.

Sau năm mươi phút toát mồ hôi và thở hổn hển cộng với bài tập thư giãn, họ kết thúc buổi vận động. Về phần Grace, năm mươi phút là hơi quá sức. Đến khi tắm và thay quần áo xong, Olivia mới lại đã động tới Jack. Việc chị muốn tiếp tục câu chuyện khiến Grace ngạc nhiên.

“Cậu còn biết thêm gì về Jack Griffin?”

Grace suy nghĩ. Sau buổi thể dục thẩm mỹ, bao giờ chị cũng phải mất một lát để bình tâm lại. “Cậu biết về anh ta nhiều hơn tớ đây”, cuối cùng chị thốt lên.

Olivia với túi tập của mình. “Tớ nghi ngờ điều đó”.

“Cậu thích anh ta phải không?”

Olivia cười trước câu nói đó. “Ồ, không hề. Chẳng cần thêm mối quan hệ nào thì tớ cũng có quá đủ lo lắng rồi”.

“Lo lắng?”. Chắc chắn Olivia có lo lắng, nhưng ai mà chẳng thế.

“Mẹ tớ ngày càng già đi, còn Justine - tớ không thể nói chuyện với con bé nữa, và hai tuần trước tớ có tin về James”.

“Tớ nghi nó đang ngoài biển”.

“Đúng thế, nhưng nó vẫn có thể gửi thư điện tử cho tớ”.

“Được rồi, được rồi, chúng ta đều gặp vấn đề với con cái và bố mẹ chúng ta cũng là một mối lo ngại, nhưng như thế không có nghĩa là chúng ta dừng cuộc sống này lại”.

“Cậu nghĩ tớ dừng cuộc sống này lại à?”. Olivia hỏi. “Vì tớ không có người đàn ông nào trong đời mình ư?”

Grace biết câu hỏi này làm Olivia bị xúc phạm. Trước đây Dan cũng từng có cảm giác bị chị xúc phạm và bây giờ là người bạn thân nhất của chị; và Grace không có ý làm bất kỳ ai trong hai người buồn.

“Tớ không có ý đó”, chị trấn tĩnh bạn mình. “Tớ chỉ nghĩ là cậu nên cởi mở khi đến với Jack”.

“Tại sao?”.

“Bởi vì nên như thế”. Và đó là toàn bộ câu trả lời mà Grace muốn nói, nhưng chị có cảm giác một cách sâu sắc rằng vị biên tập mới của tờ Bản tin vùng vịnh Cedar này sẽ mang tới những điều thú vị và mới mẻ cho Olivia.